

2) персональну відповідальність усіх учасників процесу створення об'єкта архітектури й будівництва (і, як наслідок, персональну сертифікацію фахівців);

3) обов'язкове страхування професійних ризиків і подальшої експлуатації об'єкта (це положення на теперішній час не закріплено в жодному з нормативних актів);

4) реальні важелі для притягнення до відповідальності за порушення містобудівного законодавства;

5) зрозумілі й прозорі умови для реалізації інвестиційних програм у містобудівній сфері.

Таким чином, Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» та інші нормативно-правові акти щодо проектування, експертизи, громадських слухань, містобудівного моніторингу й кадастру, а також розроблені рекомендації щодо формування регіональних пріоритетів у сфері містобудування звичайно регулюють відносини у сфері містобудівної діяльності, але містять ряд недоліків. Тому, прийняття Містобудівного кодексу дозволить значно поліпшити рівень організаційно-економічного та нормативно-законодавчого забезпечення містобудівної діяльності в Україні та сприятиме вирішенню проблем у сфері містобудування.

Література

1. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17 лютого 2011 р. № 3038-VI // Офіційний вісник України. — 2011. — № 18. — Ст. 735. — (зі змін. та доп.).

2. Рибак О. Регулювання розвитку містобудівного комплексу: економіко-правовий аспект / О. Рибак // Ж-л Економіка № 1 (115) січень-лютий 2012 р. — С. 88-92.

3. Управління розвитком міста. Навч. посіб. / За ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. — К.: Вид-во НАДУ, 2006. — 352 с.

Мога В. Ю.,

*студент 3 курсу юридичного факультету,
Одеський національний морський університет*

ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Індивідуалізуючі ознаки суб'єкта господарювання це відомості, які відрізняють одного суб'єкта від іншого. До них відносять найменування суб'єкта господарювання, місцезнаходження та

реєстраційний номер в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Найменування є одним із найдоступніших та легко визначальних заходів індивідуалізації, під яким суб'єкт господарювання виступає в господарському обороті: укладає угоди, виступає учасником судового спору, вказує його на печатках, штампах і т.п. На думку Е. А. Суханова найменування також дає можливість ідентифікувати приналежність суб'єктивних прав і обов'язків [1, с.188].

Цивільним кодексом України встановлена обов'язковість наявності найменування у юридичної особи та загальні вимоги до найменування.

В Господарському кодексі України закріплено, що найменування суб'єкта господарювання зазначається в установчих документах (ст.57). Під цим найменуванням вносяться записи про суб'єкт господарювання до Єдиного державного реєстру [2]. Для певних видів господарюючих суб'єктів — господарських товариств, казенних, комунальних унітарних підприємств та інших встановлені особливі вимоги до найменування.

З метою уніфікації написання найменування суб'єктів господарювання, Міністерством юстиції затверджені Вимоги щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу [3]. Найменування юридичної особи повинно містити інформацію про її організаційно-правову форму та назву. Назва юридичної особи може складатись з власної назви, а також містити інформацію щодо мети діяльності, виду, способу утворення, залежності юридичної особи та інших відомостей. Назва не може містити посилання на організаційно-правову форму. Найменування юридичної особи не може бути тотожним найменуванню іншої юридичної особи. Ці вимоги в повній мірі поширюються і на суб'єктів господарської діяльності.

Таким чином, найменування суб'єкта господарювання можна визначити як індивідуалізуючу ознаку, яка зазначається в установчих документах суб'єкта господарювання, містить інформацію про організаційно-правову форму і назву, мету діяльності, вид і спосіб утворення і під яким суб'єкт господарювання зареєстровано в Єдиному реєстрі юридичних осіб і фізичних осіб-підприємців.

Цивільний кодекс України закріплює за підприємницькими товариствами право мати комерційне(фірмове) найменування, яке може бути зареєстровано в порядку, передбаченому законом. Але

ні Цивільний кодекс України, ні Господарський кодекс України, ні будь-який інший український закон не містить визначення комерційного (фірмового) найменування. І термінологія в законодавстві вживається різна: найменування, фірмове найменування, комерційне найменування. Різниця між поняттями «найменування», «фірмове найменування» і «комерційне найменування» в законодавстві чітко не роз'яснюється, тому, на думку Ю. Шемшученка, найчастіше вони вживаються як синоніми [4]. Цієї ж думки дотримуються і ряд інших авторів. З цим твердженням можна погодитись тільки відносно понять «фірмове найменування» та «комерційне найменування». Стосовно ж тотожності понять «найменування» та «комерційне найменування» погодитись неможливо.

Аналіз норм Цивільного і Господарського кодексів України вказує на те, що найменування зазначається в установчих документах і його зобов'язані мати всі юридичні особи. Право на позначене найменування виникає з моменту державної реєстрації, є особистим немайновим правом юридичної особи, не може відчужуватись та підлягає безумовній охороні (ст.90 ЦКУ).

Комерційне найменування можуть (але не зобов'язані) мати суб'єкти господарювання — юридичні особи або громадяни — підприємці (ст.159 ГКУ). Комерційне найменування суб'єкта господарювання за його поданням повинно вноситься до реєстрів, порядок ведення яких визначається законом. На даний час питання ведення такого реєстру та порядку реєстрації комерційного найменування в Україні не вирішений і відповідний закон не прийнято.

Господарський кодекс України відносить комерційне найменування до об'єктів прав інтелектуальної власності, і встановлює що правовій охороні воно підлягає тільки у разі, якщо фактично використовується в господарському обігу. Правова охорона надається комерційному найменуванню якщо воно дає можливість відрізнити одну особу з-поміж інших та не вводить в оману споживачів відносно справжньої її діяльності (ч. 1 ст. 489 ЦК). Майнові права інтелектуальної власності на комерційне найменування можуть передаватись іншій особі.

Тому можна стверджувати, що комерційне найменування є додатковим найменуванням, яким можуть володіти суб'єкти господарювання, яке може не збігатися з найменуванням суб'єкта господарювання, що вказується в установчих документах та свідоцтві про державну реєстрацію, та яке слугує індивідуалізації

бізнесу. Тому суб'єкт господарювання може мати кілька комерційних найменувань.

Правове регулювання інституту комерційного найменування в Україні потребує удосконалення.

Література

1. Гражданское право: в 2т. Том 1: Учебник / Отв. ред.. проф. Е. А. Суханов. — М.: Издательство БЕК, 2000. — 816 с.
2. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» від 15.05.2003.
3. Вимоги щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу. Затверджено Наказом Міністерства юстиції України 05.03.2012 № 368/5.
4. Комерційні найменування: основні правові аспекти : наук.-практ. вид. / за заг. ред. Ю. С. Шемшученка. — К. : Юрид. думка, 2006. — 194 с.

Новикова Е. В.,

студентка 2 курса факультета

международно-правовых отношений,

Национальный университет «Одесская юридическая академия»

ИЗМЕНЕНИЯ В ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВЕ И ИХ ВЛИЯНИЕ НА РЕГУЛИРОВАНИЕ БЕЗРАБОТИЦЫ В УКРАИНЕ

Безработица — это явление, которое присутствует в любой экономике и является показателем экономической стабильности и развития рынка труда. С одной стороны, высокий уровень безработицы является стимулом для повышения профессиональных навыков сотрудником, а с другой стороны, понижает шансы на нахождения работы безработным в связи с потерей необходимых навыков.

В последнее время, в связи с кризисом и развитием автоматизации производства, повышается уровень безработицы в различных сферах. Государство старается защитить своих граждан и предоставить условия для развития рынка труда.

Безработным считается трудоспособный человек в дееспособном возрасте, который от независимых от него причин не имеет заработка из-за отсутствия работы. Статус безработного человек получает, зарегистрировавшись в государственной службе занятости.

Изменения в законодательстве призваны обеспечить безработного средствами для нахождения работы, а также для переква-